

Szervác József

Előszó

Antológia Kiadó, 1993

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

TARTALOM

ELŐSZÓ

Margit

MARGIT!

AUGUSZTUS, 1985

MESE

KÖLDÖKZSINÓR-KÖTÉSBEN

FENYEGETŐ

FÉRFIKOR

ÖRÖMÖK

BIZTATÓ

CSONTJAINK NÁSZA

REGGEL

KEDVEDRE SZERZETT KÖLTEMÉNY

VACAK

PARTOK

NE FÉLJ

MENTS

KELJ FÖL

Történelem

TÖRTÉNET

EMLÉKIRAT NÉHAI P. S. MAGYAR HADIFOGOLY HAGYATÉKÁBÓL,

SZIBÉRIA, OROSZORSZÁG, 1880 KÖRÜL

SZABADSÁGHARCOS HADIFOGOLY GONDOLATBAN ÓREIVEL BESZÉLGET

STRÓFÁK ADY ENDRÉNEK

INVOKÁCIÓ

ROSSZ ÁLOM, KR. U. 2000 ELŐTT

IDEGEN

LÁNYÁNAK ÍR MESÉT

EGY RÉGI FÉNYKÉPÉRE

EGY RÉGI FÉNYKÉPEDRE

TÉL JÖN

MÁRCIUS, NAPÉJEGYENLŐSÉG

A KESZTYÚT

TÖRTÉNELEM

Add föl

HARMINCÖT

HÁTTAL

HAJNALI ÖT, JANUÁR

SZÓZAT

A KÖLTŐ MAGÁNÉLETE

ELŐSZÓ

Margitnak

1.

Történelem minden halál itt.

Ez az ősz, ezek a másnapos fák,
e mezőváros, hol az utcák
mint a fajok, egymást porozzák,
hol annyi vak templomtoronyból
minden vers elmúlást kolompol,
traktorbőfögés, kocsmalárma,
kaszárnyaszag hogy meggyalázza,
történelem, ami tűnékeny,
állomások, megannyi váltó,
s hogy olykor egy fajüldözött szó
oly ismerősen csattan épp tán
e rossz vonat szédült peronján,
ízlelgetem, a fogam vásik,
s nem jut az első állomásig,
valami huzat elorozza,
s maradhatok magam ragozva,
történelem, ami épp múlik,
tegnapelőtti érkezésem,
hogy vársz, az asztalon kenyérrel,
ahogy ágyadba hívsz szeretni,
ahogy elkezdünk veszekedni,
s benned egy áldott kanca kedve
sírhatnékossal üzekedne,
történelem minden, mi romlik,
hogy utazom, most amoda haza,
hol mindenkinek más az igaza,
hol húsz év bugyraiban társak
egymás szavába, pofájába vágnak,
történelem itt minden átok,
szent abcúgok, csahos vivátok,
történelem, hogy bűdös itt a
költő, hogy boromat más issza,
történelem az is, hogy épp mi ketten,
történelem volt egyáltalán születnem -

2.

Történelmet magol a föld.
Minden parcella palatábla.
Ekevas, gyalogsági ásó a fene
íróvesszők, spongya a porhozó
szél. Mennydörgős ménkü pecsételi
a bizonyítványt: benne hasas
kalászok. Fölszegett fejű fejfák.

Bifláz a föld, remél matúrát.
Lángszórót álmodik a búza,
aknákat dajkál a krumpligyökér.
Kibiztosítják gránátjaikat mind a
körtefák, a kajszi napalmok
a fényre kiülnek, radioaktív
port szemetelnek a büszke
kukoricások címerei. És szikessedni
vágyik a telivér humusz. Jégkort
bűbájol a mediterránium, történelmet
magol a föld, ismétél, önmagát
ugarolja, s túlélni mégis
a téli ég rá klórmeszet havaz.

3.

Történelem e béke-bunker.

Itt bombabiztos égboltok alatt
dögevő tankokat cirógat a Nap,
a dús kültelkeken egy rossz sóhajjal
harci gázt: ködöt ellik a szürke hajnal,
itt visszavonul ember, barom, bogár,
itt már a fogantatás is retirál,
továbbszolgáló szajha automaták
üzemelnek, vajúdják a halált,
történelem, itt abortál a zene,
nászindulóiban gyásztaktus dobog,
elesetteket esketnek a papok
s esketnek föl, s hiába írom itt
naponta le az Úr álneveit,
pingálom barlangfestménynek a hit
freskóit szent kivégzőfalakra,
történelem a döglegyek hatalma,
történelem, hogy félek már a napra
kecmeregni, félek, ha becsöngetnek,
félek, ha jössz, félek ha nem te jössz meg,
történelem, ha indulnék elesni,
történelem, ha nem tart vissza senki,
történelem egy ócska szívroham,
történelem, ha megadom magam -
s történelem, hogy közben béke van.

Margit

MARGIT!

Egy boncasztalra készülsz, ha velem.
Magam már kötésig kitárva.
Forrhatlan sebeim előtted
megannyi csapda. S már hiába
jössz akár az ég felől,
felém fordított arccal, jól vigyázz.
Ha míg ingembe öltözöl,
halálaimba költözöl.

* * *

A szerelem mint fantom-
fájás az amputáltban,
kóvályog bennem.
Mintha elestem
volna egy semmi harcon,
s ha elém állsz, csak mint vigyázzban
holmi fedetlen fejű tél
zúzmarás emlékművinél.

AUGUSZTUS, 1985

Valami ősz jött hirtelen.
Messze vagy. Sodorna feléd
minden irányból ez a szél.
(S fölöttünk ugyanaz az ég.)

Margit, szeretlek. Egyszerű
ez, mint ezen a fehér
papíron pár fekete sor.
Mint asztalunkon kés, kenyér.

Esik. Te messze vagy. Köztünk
szivárványnál tágabb világ.
S még nagyobb körben körülöttünk
őrt állnak dacos dáliák.

MESE

Terítsd be arcom mosolyoddal
kertünk száz bucskázó kobolddal
minden éjszakánk teliholddal
a világűrt is illatoddal

Ha csak az arcodat adod
nekem mint éjembe Napot
reggel a Holdat keresem
követelem két melleden

KÖLDÖKZSINÓR-KÖTÉSBEN

Jó vagy, ahogyan jó a csend,
ahogyan jó a semmi,
ölelsz, akár a végtelent
akarnád átölelni,
vársz, ahogy csak eső vágyhat
fűszálra hullni, s égő
illatod szikrát csíráztat
hatalmam hidegéből,

jó vagy, ahogyan jó az elmúlás
annak, kinek a létezés kevés,
jó, ahogyan jó a megérkezés,
jó vagy, mint egy fölfejtethetlen titok,
ahogy magad, mint burkom, megnyitod,
s míg derekamra zárod combodat,
szemérmesen, délben lemegy a Nap,
Hold kél ágyunk fölött, a Telihold,
melleid közé ül, ha akarod,
jó vagy, s én benned, mint a születés
előtti másodpercben magzatod,
köldökzsinór-kötésben, jó vagyok,
mert születés ez, nem ölelkezés,

jó vagy, formádzik arcom arcodon,
te verítékezel homlokomon,
jó vagy, hajad csomózza hajamat,
hús lábujjunk is egymásba harap,
jó vagy, tíz körmöddel a hátamon
gerincvelőd jajjait én írom,
jó vagy, tudom lélegzetért neked
sikolt - jó - és: születesz és születek!

FENYEGETŐ

Lehet, a véredet veszem
egy szép napon, szerelmesem.

Egy szép napon, még meglehet,
elaknásítom testedet.

Megtörténhet egy szép napon,
kardot növesztek ágyadon.

Egy szép napon, betyár dolog,
nyelvedre mérget csókolok.

Játzásiból egy szép napon
hátadban robban homlokom.

Egy szép napon, úgy nyár előtt
elszívok minden levegőt
előled, úgy ám, kedvesem,
arcomba fojtom arcodat -
s végül még én követelem
rajtad föltámadásomat:
féregként élni csontodon
egy szép napon, egy szép napon.

FÉRFIKOR

Csak egy utolsót még.
Egy legelső szerelmet.
Mielőtt végleg levitézlik
bennem, ki még szeretni merhet,
a gyermek.

Játszottam annyi rossz darabban,
múltam már mintha lakhatatlan,
benépesülve asszonyokkal
csak a magam szajhája voltam,
mások szerelmét amíg éltem,
maradtam mindétig fehérben,
maradtam lakva lakhatatlan,
adósságom megadhatatlan,
emigráns váltók üzemelnek
értem, eltávozók ölelnek
biankó örömet rám - verhet
kitölthetlen szerelmük, verhet,
nem tudok már, csak egy szerelmet -

Csak egy utolsót még, csak azt,
ki fölfogja jelenidőm,
csak őt, ki itt marad, amíg
rendet rakok és szedelőzködöm.

ÖRÖMÖK

Míg befogad
öled kénköves kánaánja
élhetlen uzsorás, csupán az esedékes
kamatokat követelem
az öröm percentjeiért
házalok benned naponta, félek
ha egyszer kifizetsz

Vagyonom vagy
tőkém míg tartozol, zálogul
vettem a mindennapi
örömök utáni csöndet
zálog álmodnom álmaid
teremni termékenyülésed

Én magam odaadtam
Forgass míg fényleni tudok
mielőtt mint a nyarak előregszem
elévülök hajad évszázadaiban

BIZTATÓ

Becézem magam biztatókkal,
mintha te mondanád: szeretlek.

Mintha te tartanál, fogódzom
magamba - bennem már elestek
asszonyok annyian, tudod, és
bennem feledkezett egy nagyon.

Becézem magam biztatókkal.
Kés és méreg az asztalon.

* * *

Becézem magam biztatókkal,
kihordasz majd, ha kihordható,
ki maga is, mintha várandós
volna; mint fehér lapra a szó,
születne még csak, de benne már
minden vonzata, és benne még.
Becézem magam biztatókkal.
Kés és méreg: legyen elég.

CSONTJAINK NÁSZÁ

Levetni még egy életet
mint véres vackait az ősz
szolgádként szívni véredet
míg ereimbe belenősz
levetni még egy életet
bőrödről minden ölelést
már csak a tested a tied
csak én és már nagyon kevés
a múlt s a jövő kevesebb
pőrén két árva exhumált
tetemem vagy s én tetemed
humuszból szabnak ránk ruhát
levetni még egy életet
mint kipusztult erekciót
vedlő bőrt foszló szörzetet
és csak a lenni a kiút
levetni még egy életet
szerelmünk csontok násza csak
s tenni hogy velem hogy veled
mit e pribék nyár ránk vasalt.

REGGEL

Ha miénk volna ez a reggel,
fénnel, fullánkos félelemmel,
előtolakvó kopjafákkal
bár, ha miénk volna e reggel,
kések szemeznének szemeddel,
lehetne, az Isten is rád vall;

s minden bűnt, ha miénk e reggel,
megmelengetnél tenyereddel,
simogatnád, mint hullafoltot
gyermeken anyja, ez a reggel
miénk, halálos ítélettel,
kivégzik áldott asszony-voltod;

miénk e börtönudvar-reggel,
tiéd, a testedben szögekkel,
enyém, a számban mésszel, sárral,
kettőnké - világ a világgal.

KEDVEDRE SZERZETT KÖLTEMÉNY

(Kérted: elégiák helyett
szerezsek hetyke éneket,

fickósat, asszony-öklelőt,
szemérmes világ előtt

legyen a vers egy meztelen
faun. Akartad. Ím legyen.)

Ma olyan csillagos az ég!
Egyikük: akár kis bibéd.

Amaz a kettő: két vacak
tükörkép bimbaid alatt.

A többi másra sem jó: fénylő
köldöködbe bazári ékkő.

Nézd azt a málészájú Holdat!
Úgy sandít rám, mint te, ha *jól* vagy!

Az égboltból, ha kettő lenne,
rápasszítanám fenekedre!

Vibrálása az éhes Úrnek,
mint mikor nedveink vegyülnek!

Testem a Göncöl fényes rúdja!
Öledben vérem alagútja

szédít egy másik mindenségbe.
Jól vagy? Jól. Ez a legbékébb béke.

(Akartad: írjak örömökről.
Bennem, lásd, egy vásott kölyök nő
egyre kajlábbra, serdül egyre
kölykebbé, egyre gyerekebbre,
osztódva oszлом, míg a végén
harmat leszek öled pihéin.)

VACAK

Arcomban arcod. Bánatod,
mint ínyed ízét, rám hagyod.
Nekem az nem szoroz, nem oszt,
a bánat bennem őshonos.

Ki vagy? Egy zátonyra futott
simogatás alatt halott-
szelíd gyerek. Egy pillanat,
s föloldozol. Te kis vacak,

ámok hitem, hogy megelőzd,
fölélem belőled az ősz!
Mi vagy te? Kisded hatalom.
Minden fenekvő évadom:

csipás tavaszom, szemtelen
nyaram, életfogytig telem,
hát kurvulj el velem, te lány
ezen a végekig silány

demokratikus lepedőn
dolgom legyél és betevőm,
kivégzésnyire testközel.
Halj meg. S utána még ölelj.

PARTOK

Benned a kanca dagály: csapódsz tajtékkal
ágyékom szirtjeihez, üzekszünk: fényűzőbb elmúlásért,
csak az elemek; te: már árbocomon szélnek
szilajodott vitorla, száguldásunkat minden
égboltok alól veri, szopná a sóvár Nap,
- Délnek -
szemben a hazatérő madár nyíl-
záporokkal, neki a koszorúér-ölő
izzásnak, szájpaddlás szaharáinak; csitt, lekuporodik
az orkán: karonülő szellőcske, lég-
szomj, örvénylünk egymás vákuumában, odalenn
az agy pojjáca gépészei manipulálnak, masináink
dohogva ki-kihagynak; partok:
guggoló fároszok várnak

miránk: egymás
megejtett tévkalauzai -
és már csak bal kezem egy ujja.
És csak egy porcikád.

NE FÉLJ

Engedjétek hozzám a bűnt.

(Ne félj. A szent hegyek alólunk
kiódalogtak. Minden csupa lapály:
Ágálunk pici pódiumokon, sámlí
szószékeken, szuterén távlatig
tart a belátható, fejünk fölül
babérág, glória örökre elnapolva.)

Diákcsíny ölni is, ha
szeretni nem elég a kozmosz.
Kegyetlen április van.
Könyörtelen föloldoz.

Adassék: múljon el tőlem
a jóság minden látszata.
Uram én eddig sosem öltem.
Tartson tovább az éjszaka.

(Ne félj. Sehol vagy és
sehova lettem én is.
Felekiráltság: kettőnké most
a város, enyém-tiéd a fele
ég, ez a kiszáradt pezsgős-
pohár. És az egész hiány.)

Élezni késem reggelig.
Tartson tovább az éjszaka.
Kíméletlen az április.
S a jóság minden látszata.

(Ne félj. Kiszárad majd a föld,
mint szeretkezésben a száj.
És muszáj-zöld lesz, ami zöld.
Eljön a fölmentő aszály.)

Ölni diákcsíny. Akkor is,
ha ez csak látszat-április.
Késemet fenni. Majd föloldoz
e mocskos combú szájha kozmosz.

(Ne félj. Már rég megöltelek.
Késemet bárha kikerülted.
Ne félj. Sehol vagy. Alibid sincs.
Se tetemed. Majd kiderülsz egy
boncasztalon, ha testemet
fölnyitják. Addig ne szólíts.)

(AJÁNLÁS:)

...hozzám a bűnt. Múljon el tőlem.
Felekiráltság távlata.
Könyörtelen. Én sosem öltem.
Jön a fölmentő éjszaka.

Pezsgőspohár. Enyém-tiéd.
Ne félj. Április alibid.
Egész hiány a fele ég.
Babérág. Tartson reggelig.

MENTSD

Ma csak neked jut hát föloldozás,
megkapod tested jutalékát
e másik testtől, kiben laktam egykor,
s mint disszidens járnék most haza néha.

Ne félj, üzemel öled pici gyára,
benne örömöd üzemel s egy bujdosó,
ki nem születtem, de fölnöttem magányra,
s ha vágyad bennem most egy Istent exhumálna,
hiábavaló volna annak is a szó.

Nincs árvább, mint a testek árvasága.
E néma hajsza, görcsös végtagok,
sóhajok incselgő célszalagjai,
s a bánat szajha sztriptíztánca csak.

Ma csak neked jut, vedd hát, íme az én
testem, íme a vér, vezeklésveretes.
Vedd magadra, öltözz föl glóriába,
a maradékot most már végképpen hagyd magára,
túl messze sodródott hajótöröttet.

Szeretlek, hát mentsd magad s a menthetőt.

KELJ FÖL

Kelj föl.
Lépdelj végig szobádon,
át a téren, felém,
toronyiránt, a híddal
párhuzamosan.
Eléd megyek.

* * *

Ha akarod, földíszítem magam
Földíszítem magam, ha akarod.
Akard, s jövőddé vénülök, ha van
jövő. Ha vagy. S ha én vagyok.

Ugyan,
jövő. Skandáljuk éveinket
mióta. Parcellázzuk mióta
egymás felföldjeit. Tekinget
ránk lapályok patrióta
élcsapata. Ma-kamarások,
jelen-koronaörök, most-titoknokok.
S miénk a múlt mióta, e bármi rácsok
nélkül is kettőnkre mért dolog-
ház. S miénk a rengeteg
biankó menlevél. Kelj föl. Eléd megyek.

* * *

Szeretők, szajhák, szeretők,
bokrok, kölcsönként lepedők,
szélnek kölcsönként százások,
lakni kölcsönként városok,
lakni lakhatlan dzsungelek,
enni sütetlen kenyeret,
inni, minden víz zavaros,
lenni, létünk is fapados,
hinni, a hittan mételyes,
halni, sírunk sem méretes,
ölelni, lapostetűs az ágy,
szeretni, hibernált rég a vágy,
feküdj mellém, én is csak így vagyok:
kölcsön-testben diverzáns tetszhalott.

* * *

Kelj föl. Földíszítem magam.
Fehér inget veszek, alá kilúgozott
zsigereimet öltöm. Zsebeim
kifordítom, arcomat hajtókáma
kitűzöm, START, vigyázz, élesre
tölt a starter. Táv AS YOU LIKE IT,
À LA CARTE akadályok, célszalag
HOZOTT ANYAGBÓL, SELF-MADE célfotók.
Közönség buzdít, szotyolázik.
Pályabírák, strómanokkal fogadnak.
De a taps: taps. Miénk a RÁ! - RÁ!,
MINDENT BELE!, miénk a SZÉP VOLT!,
koszorú vár ránk, pezsgőpukkanás,
levegőbe-dobálás. Kelj föl.
Magam földíszítem.

* * *

Skandáljuk éveinket.
Szökéseink: megannyi testcsel,
tanítvány vagyunk s mester,
sebeink bizonyítvány,

fölparcellázzuk egymást, minden
ölelésünk új és új mezsgye,
csatánk minden menetje
árnyékboksza magánringben.

* * *

Kelj föl. Szikrázó álmaid:
homlokodat ne vedd le. Látlak. Magam
mintha hiába vetkezem már mióta,
s föltözlök minden szeretkezésben.

Retúrjeggyel testemtől testedig,
testedtől testemig: pofozzuk egymást,
két ütődött tiki-taki-labda,
mióta. És huszonnyolc naponként
a gyász: mióta már, hogy öledben havonta
egy-egy mulandó sejt apjának engem álmodik.

* * *

Mért fáj, ami múltékony?
Külön: két gyatra jószág,
ebbit s efféle jószág
két válaszbortékon.

A küzdés mifénének,
ha végalkut remél,
minek is kellenél,
ha félig értenélek?

* * *

Kelj föl. Adj ennem. Húst adj.
Hússal fizetek, vérrel,
indulj felém el, lépdelj
végig megannyi múltat,

megannyi mát, megannyi
bizsu rabszolgaláncot,
ki nyáladzott, ki bántott,
ezt a habarék hakni-
kompániát, adj ennem.
Adj innom. Élnem. Állnom
is adj. Hazatalálnom
lökj el. Add hogy vihessem
világgá bár a bűn jogát.
Mint aki túléli magát.

Történelem

TÖRTÉNET

A nagyapám paraszt volt.
Színmagyar, mint a bánat.
Nem számolta, miféle
hadak hívják bakának.

A másik, nem tudom, ki,
honos idegen ajkú.
Eltűnt, csak ennyit mondtak,
talán az Uralon túl.

Végül is minden őszám
honfoglaló jogán
feledkezett a földre
(- és majd apám, anyám -)

(Magam meg, majdnem élő,
mint akit darabokban
ellik, ki még világra
hozná; ki egyre jobban
mennék már mindenünnen -
én már meg sem születtem.)

EMLÉKIRAT NÉHAI P. S. MAGYAR HADIFOGOLY HAGYATÉKÁBÓL, SZIBÉRIA, OROSZORSZÁG, 1880 KÖRÜL

Talán már nem is kell a vers.
Talán már én se kellek.
Talán már nem is vagy, Hazám,
S a földön, mely engem nevelt,
Már a madarak is talán
Más nyelven énekelnek.

Talán csak én vagyok magyar
E sártekén, s e nyelven
Imádkozni csak én tudok,
S káromkodni, midőn sanyar
Szibériámból elbukott
Hazámba húzna lelkem.

Vagy volna még? Tatár, török,
Német, muszka tán hagyott
Maroknyi népet élni még
Más halandó népek között?
Terem még e véres vidék
Legalább vetőmagot?

Nem, nem lehet. Nem voltak ott
Már férfiak, kik kardot
S ekét is fogjanak, ha kell,
Nem voltak ott, csak rossz papok -
Ki istennel pörölni mert,
Elhullt vagy elcsavargott.

Itt bánya van, s rossz rabkenyér.
Már minden társam kidőlt.
Itt nyugosznak mind, idegen
Föld mélyén, s itt halok meg én,
S magammal itt temetem el
Végképp e szörnyű időt.

Talán nem is kellett a vers.
S rabságom is hiába,
Amnesztiát, se kegyelem-
Döfést nem adhat láncravert
Torkomért cserébe nekem
Jövőm szibériája.

SZABADSÁGHARCOS HADIFOGOLY GONDOLATBAN ŐREIVEL BESZÉLGET

sajnálom magunkat nagyon ti kint
mi bent fiúk de végül is
igazából mindenből ki-
zárva csak mi sajnállak tehát
titeket ti vagytok
láncolva hozzánk nagyobb
a fejadag na jó de számotokra
a kockázat is mi
legalább darabszám
számítunk engem pedig
alig bosszant hogy ennyi
ember csak ránk vigyáz jobb
dolga nincs egyébként
egyremegy

sajnálom magunkat nagyon
fiúk hiszen csak egymás
terhére vagyunk már
úgy tűnik a lánc a
fontos a kerítés csak ti meg
ugyanafféle statiszták
vagytok e debil rabló-
pandúr játékban akár mi

sajnálom magunkat nagyon no itt
mindannyian jól befürödtünk
igazán marhaság már
hinni akármi változásban

ha legalább időnként
tábori mise lenne
imádkozhatnánk együtt Mi
Urunk a lánc

STRÓFÁK ADY ENDRÉNEK

Ady Endre, itt néha nincs kinek
verset írni, és néha nincs minek.
Számban a házaló alázat
kékre fagyott dadogás.
Ünnepet kinek jósolnék itt?

Mint egy panoptikumban, itten együtt
díszelg fölbujtó, tettes, áldozat.
Nyájasságuk, mint egy bélrenyheség.
Őrzőjük csak e csend, mit nem sért
munkadal, himnusz, fegyverropogás.

E vigaszdíjas, nagy hodályban elme-
részvényein kotlik egy országnyi csorda.
Igazunk mivel úgysem lesz itt -
jöjjön egy duk-duk könnygázbomba!

* * *

Ady Endre, magát az égbe
deportálták, én itt vagyok,
jelentem, béke van most, a vörös
csillag sose hullik, fenn ragyog -
maga azt jobban látja ott.

Jelentem, Csák Máté földjén
isten lettünk, kenyér gyanánt
hatalmunkat zabáljuk,
jelentem, vörös proletárok
építik itt a Pimodánt.

INVOKÁCIÓ

Buda Ferencnek

Naponta egy-egy bűnjelet
hagyunk, kiknek torkába bányá-
omlás fészkelt, zsigereinkben
rekedt az emberiség, légszomj
és vízhiány terepe lett a testünk,
Uram, szabadítsd ki belőlünk
magunkat, magadat, Uram, naponta
egy-egy bűnjelet hagyunk a kihülő
planétán, és bírák sincsenek
már, mind odalent ragadtak, nincs

víz, nincs levegő, kopognak,
kopogtatunk, de azt a morzét
elnyeli Isten csendje, naponta
kevesebb a zöld, az emberiség
bennünk emészthetetlen, Uram,
szabadítsd meg a szót, szabadítsd
föl a zöldet,
és mindennapi vétkeinket,
naponta egy-egy bűnjelünket
meg ne bocsásd, Uram.

ROSSZ ÁLOM, KR. U. 2000 ELŐTT

Nagy Gáspárnak

Még mindig miránk vár az Isten.
(A barátomat most pofozzák.
Játékait is eloroznák
s a főpapság bele se szisszen.)

Talán még velünk van az Isten.
(Siralomházban inge vérzik -
testvéremet holnap kivégzik,
magunkra maradunk a ringben.)

Minket régóta csal az isten.
(A temetőket fölszámolják,
elárverezik Krisztus csontját,
s nekem már a magamét sincsen
menteni merszem; szép szerencse:
várhatni újabb istenekre.)

IDEGEN

Ablakaim, ajtóm bezárva.
Cigarettaimat tűröm
magam mellett, s a saját
szagomat. Minden
s mindenki idegen. Anyám
kisemmizett, egy másik
némből rám hagyta összes
bűneit. Így jó. Nemzettem
kölyköket, idegen vért
oltott beléjük egy magva-
szakadt rassz. Idegen
festékkel kenik papírra
igéimet, idegen mind, aki
ismerni vél, köszön. Aki felém
kiköp. Így jó. Maholnap
idegen borosta nő az

államon, idegen utak
futnak elém, idegen
léptek kopognak, csizmatalpak
köszöntenek jóreggelt, idegen
eget bújtatnak betolakodó felhők,
idegen már a kalászbán a kenyér,
szőlővesszőben bor, én vagyok idegen
tővig szakadva szeretőmbé, idegen,
idegen test bennem az Isten.

(Figyelmet! Gyarmatosítsd magad!
Anyanyelved van s gyermek
szerelmed. Most várj. Maradj csak idebenn még.
Jövőd: hat láb mély idegenség.)

LÁNYÁNAK ÍR MESÉT

Nagyok vagyunk. Akármit játszhatunk.
Hogy te a lányom vagy, és én az apukád.
Hogy mindig együtt megyünk oviba.
Hogy minden évben van karácsonyunk.

Játsszuk, hogy van egy házunk. Ott mi ketten
lakunk csak, meg akit szeretünk, mind.
Minden babádnak van külön szobája.
(De ha fél, alhat itt mellettem.)

Játsszuk, hogy királylány vagy, én király.
És mi parancsolunk az embereknek.
És aki rossz, meg gyerekeket lopkod,
nem kap egyebet sónál, krumplinál.

Játsszuk, hogy mindig játszunk. Felnőtteset.
Hogy a nagyok még jobban tudnak jók
lenni, mint a nagycsoportosok.
És soha nem bántják a gyereket.

Csak rosszakat ne játszunk. Mondjuk, azt,
hogy mindennap megyek hozzátok.
E bújócskában (és ez nem csalás),
vigyázz, kicsim, az ég alól kiállok.

EGY RÉGI FÉNYKÉPÉRE

midőn még rosszkedvem felhőtlen fénykorában
haknizni járt belém a hátulgombolós remény
midőn a ráncok homlokom bensőjén épphogy érni kezdtek
midőn a nagy szerelmek bennem már *futottak még* fogantak

eszmék s egyéb paródiák átjáróháza voltam
midőn még kackiásan állt ki bennem ördög isten
midőn még minden asztaltól szószéktől vígan elzavartak
midőn még túléltem midőn még ebbe haltam
az volt a szép rosszkedvem önfeledt kölyökkora
s a többi már előlegként zsebemben

EGY RÉGI FÉNYKÉPEDRE

Végül leegyszerűsödött: ma már csupán szeretlek
szeretlek mint halottal álmodó kalandor éjszakáimat
szeretlek mintha kell szeretlek mintha senki semmi
ha vagy ha nem vagy egyremegy mindez csupán lehetne

jussunkká lett a nincs hát óvjad oszd be részed
velünk csecsés komédiát műveltet közszemérem
arcodban díszletet arcodban vasfüggönyt kuporgatsz
végül majd sarzsídat nincsünket kőbe rónád

végül leegyszerűsödött: mögöttünk pár keréknyom
ne gondolj jót se rólam jót se értem

TÉL JÖN

Tél jön harangbongást havaz
a tájban emberek az emberekben Ádvent
tél jön mesét miséznek esték asztalon kalács
tél jön árendás bölcsőkben árendás kisdetek

tél jön parancsnokol az emberek fehérek
a hó fehér a tájban körvadászat
az emberekben táj s a táj leukémiája
s hogy vád alatt a táj s az Ádvent vád alatt

tél jön rá újra tél hiába Ádvent
piroslámpás tavaszra is hiába

MÁRCIUS, NAPÉJEGYENLŐSÉG

Állásait tartja a tél, e főfoglalkozású rendszer-
szervező, alultáplált, borostás, göcsös ujjával
hadonász, barikádot nem épít, de állásait tartja,
állománya ha csappan: rokkantjai a kapualj-
bárok hajnali díszvendégei, elesettjei a nappal
kocsmában aluvók, de kadétjai létszáma
teljes, parádézó pufajkák, glancolt bakancsok
szemléznek a parancskihirdetésnél, muníció
a csőre töltött életekben, fegyveranyag-karbantartás az
intenzív osztályokon, utánpótlás az inkubátorokból,
állásait tartja a tél, a hadtáp hízik, sarcolja

saját sorait, bevagonírozva a jólét,
érkezik társzekerekén a hátszág, az elit-
alakulatok díszlakomáin a cipó vetőmagból,
állásait tartja a tél, veszíteni lehetetlen,
az Utolsó Nagy Béketárgyalás után
átadja megszállt övezeteit
a fölmentő aszálynak.

A KESZTYŰT

Reggelre verset akar írni,
költő, az Ég így verte meg,
a hülye Hold beleremeg,
bölcsőjén olvasta, hogy INRI;

reggelre verset akar, Istent
szolgálni és dologra fogni,
csak vele alkuszik, ki holmi
helytartókat el sosem ismert;

reggelre verset, levélbombát
akar, nem Hegyi Beszédet,
- mit ér, ha nem robban az ének -;

akik a kesztyűt odadozták
s gagyiztak vaktöltényt kezéhez -
azok helyett lesz párbajképes.

TÖRTÉNELEM

Kezdetben volt a drága sírás.
A születés-születte kín.

Aztán a fény. A tér. A többi glanc.
A többi kaloda. Tüdőmre rím
az a szavakész levegő.
S az a miriád lesben álló
sejt: hogy enni. Kezek és emlők
konszonanciája, eldorádó
és puha béke.

És csak a sírás menedéke.

* * *

Kezdetben voltam én. Mit tudtam
istenekről, és mit törődött
velem az Isten élethosszat!
Mit tudtam én, hogy aki szoptat,
előbb-utóbb hátamba tört döf.

Mit tudtam én, ha apám sírva
ül a konyhában, enni nem kér,
papoknál és törvényszolgáknál
ágáljak, ne az isteneknél.

Mit tudtam én, ha mert utáltam,
földhöz vágtam a kenyeret,
nagyapám morzsállik a sárban,
búzakalász-hitű öreg.

Nem tudtam semmit. Csak a sírás
jogát, patrimoniumát.
Történelem előtti voltam
százévnnyi kölyökkoron át.

* * *

Kezdetben volt kisasztal, kisszék.
Fölmászni rá, vén körtefa.
A régi tyúktól volt a várunk.
Labda volt. Csúzli. Egyszer a
szomszéd-gyerek szemét kis híján
kilőttem. Volt a sufnitető.
S a macskakölyköket ha nagyanyám
megfojtotta: kis játék-temető.

És volt igazi temetés is.
Ómama. Baracklekvárt hagyott
maga után, s a tűzhely mellett
mélybarna ómama-szagot.

Akkoriban más nem volt. Még a pince,
a szomszédé. Igazi puskájuk van?
- kérdeztem. Nem feleltek. Aprófaból
magamnak is hát géppuskát hazudtam.

* * *

Kezdetben volt a ház. Csupa négyzet-
és légköbméter. Csupa ajtó.
Kulcsörgés. Csupa rácsos ágy.
Néha bezártak. Akkor faltól
falig számolgattam a padló
deszkáiban a szögeket.
Szőnyeg nem volt. Csak rongyok. Víz is
vödörből. Udvar végén klozet.
A padlásajtó kulcsát mindig
lehúzták. Tiltott terület.

(Tán mert az ég felé esett.)

* * *

Kezdetben volt az időszámítás.
Vasárnap istentisztelet.
Hétfőn tészta. Évszakok voltak.
Tüdőgyulladásos telek,

aztán valami levegő miatt,
meg hogy zabáljak is, nyaranta
vidékre vittek. Ott azért
lehettem gyermek. Mindenét
rám szórta Csávoly, Jánoshalma.

* * *

Kezdetben volt valami jó.
Nálunk csak gyárok voltak,
kémények, mindenféle ház,
kis boltok, s földig meghajoltak
a füstnek, a szagoknak
a fák is, a délceg dió,
a szívós szilva, cserfes
cseresznye s a kóbor akác:
letörpültek a verebekhez.
S a fák között a fecskéig fölértek
a hűbéres hóstáti kerítések.

* * *

Kezdetben csak kezdetek voltak.
És aztán minden úgy maradt.
Felnőtt vagyok vagy harminc éve,
föléltem harmincöt nyarat,
s a kezdetekre ámulok csak,
ama egyszeri Teremtésre,
midőn magam se vettem észre,
hogy önmagamtól elkoboztak,
hogy az egész Történelem
kimúlt ott, akkor, Csepelen,
mikor a kilincset fölértem,
s az Úristen se szólt le értem,
hogy ennyi:

száz év kölyökkoromon át
jussoltam ezer év halált.

Add föl

HARMINCÖT

Add föl.

Napok óta zuhog.
Püffed e vízhulla-föld.
Földed, édes húgod.
Eszelős szél vágtázik.
Fákkal fenekszik, barmol.
Fáid, szikár bátyáid.
Így sosem jutsz hazáig.
Kitekerednek az utak.
útjaid, jó apáid.

Add föl.

Harmincöt éves vagy, s alig
több ötnél. Meglásd, hajnalig
megőszülsz, mint e május.
A szemed is homályos,
cemende szíved kalapál,
napi száz cigaretta fáj
benne, s még inkább az talán,
hogyan nem is az fáj igazán,
az csak alibi-fájdalom,
de a sok salak, szajha lom,
amit az eső belemart
ez urán-felhős ég alatt.

Add föl.

Minden kezdeted szerelem.
Minden szerelmed csillogás.
De mindben ott lapítanak
az ab ovo paraziták.
Nem kellesz semmi kezdeteknek,
s a folytatás neked se kell,
benned egy másik hazardjáték,
egy másik Isten vesztegel,
hazád, amelyben laksz, lakolsz,
- te az övé? ő a tied? -
mellyel nem tudsz mit kezdeni,
nem tudja, mit kezdjen veled.

Add föl.

Mintha mindig is esett volna,
s csak a mesében süt a nap,
ha eddig nem, most aztán végképp
elveri ifjúságodat,
mint erekciód rosszlány büze,
mint fogaid nikotin,
merszed a limbus gondnoka,
te fehér botos Aladdin!,
karikatúrák barna, te,
közép-kelet-európai
gyártmány, kit szakmányban köpödnék
selejt istenek majmai,
állj csak az eső-golyózápor
jövő-fehér fala elé,
te hős! míg pökhendi pofádat
fölszenteli a túrhalé,
vagy -
add föl.

Voltál békés proli. *Szeretlek,*
Munka! miket össze-
röhögtél, bár
szeretted a nyomdagépet,
Jelszavunk: Nyomd a gépet!
Aztán nem merő kalandvágyból bele-
szagoltál a parkettalakkba
mindenféle falfestékekbe
valódi tróger akartál
lenni egy valódi
vásárcsarnokban
aztán Lacával
víz-gáz-fűtést szereltél satöbbi
aztán a szeretőd jól kiröhögött
aztán anyád kérdezte mikor
mész el dolgozni végre
közben
azt hitted költő vagy egy
aládúcolt Árkádiában
aztán meg se lincseltek
aztán mostan harmincöt
éves vagy -
add föl

Kacérkodtál nagykorúsággal.
Szeretők vártak puha vággyal -

ölükben teltél meg magánnyal.

Júlia, Margit, Julianna,
Tücsök, Hajnalka mintha anyja

lett volna mind bánatodnak -
mégis! Ki fekszik melléd holnap?

Ki meri mondani elégszer,
ha agyonkurvulsz is, hogy: mégse!?

Ki meri mondani, hogy: mégis!?
Ki csókol szádba csakazértist?

Ki simogat úgy: bárha szégyen,
lépj át e katonán Egészen!?

Add föl.

De hát esik. És ez nem
közép-kelet-európai
eső, nem
világmindenség-eső, ez a te
civil privát esőd.

Játszódol: fölfelé esik,
oldalt esik, sinus-görbe
alakban esik, játszódol:
egyszer majd eláll, kisüt
a nap és boldogan
araszolnak a sugárutak
járdáin a föl-
szabadult földigiliszták,
játszódol -

add föl.

Harmincöt éves vagy. Minek?
Eddig minek? Eztán minek?
Hogy halálodra megtanuld:
számodra nem volt föld, fa út?
Húgod, bátyád, apád ha volt,
...volna, ...van, csak egy megbomolt
galaxis részei? Magad
leértékelt portéka vagy
a szimónia luxusstandján?
Te közép-európai balkán!

Nincs ez az eső. Nincs szél. Nincs.
Nincs május. Nincsen vízözön.
Nincs kezdet. Nincs Árkádia.
És Istenen se Ördögön
ne bajmoldj. Az ég úgyis
hanyatt dől.

Magányod, nőd, a Mégist
add föl.

Add föl.

Add föl
Add föl magad
Add föl magad az első
járőrnek Add föl magad az első
bérgyilkosnak Add föl magad az első
lúvnyának Add föl magad az első
homokosnak Add föl magad
Add föl
Add föl magad a félelemnek
Add föl magad a Leviathánnak
Add föl magad életnek vagy halálnak
Add föl.

(Hagyd abba ezt a verset.)

HÁTTAL

Mindent tudok. Én, szerelemre vén,
halálhoz túlkoros, jól ismerem
saját emésztőrendszerem,
s tudom, hogy nincs hit, lutri a remény.

Akárha én eszeltem volna ki
minden kötőablak palinódiáit.
Semmiféle Megváltó nem járt itt,
csak néhány házaló! és valaki

mindenkor akadt viszonteladónak
a ragozatlan, nyers ígéretekre,
valaki mindig valutára cserélte
a hamis rézgarasokat. Maholnap

minden aranyak lesz gagyi fedezete.
Mindent tudok. Tudok egy gyűlevész
nyelvtant is ahhoz a kevés
menekült szóhoz, miből megértene,

ki pertuban van hóhérral, gyóntatóval.
Mindent tudok. Tudok egy furcsa
fantom-fájdalmat: egy bolygó múltja
csövezik bennem, a holnapról ha szó van.

Mindent tudok. Hogy e játék világ csal.
S tudok egy ölelést. Bevackolnám magam
arcod arcába, amíg nyitva van,
lennék benned fogoly madárdal.

Minden jövőmnek végleg háttal.

HAJNALI ÖT, JANUÁR

A reggel bomba, ha az éjszakával
párizottál, cigarettával, levelet
írtál valaki idegennek, tegnap-
előtt fölírt a rendőr, lejárt
igazolvánnyal járkálsz, de ma ki-
váltod, émelygés van
gyomrodban és agyadban, gyötör
szellemi hasmenés, macskát
tartasz, újsütetű avantgarde pózod,
nem élsz együtt a szeretőddel, de
rendesen aludni csak vele, de ma
délután együtt lesztek, gyereket
álmodsz és harangokkal álmodsz,
tíz éve már, hogy eljöttek nagyon, akárha
érted, január volt, mindennél januárabb,
sírtál és veszekedtél, aztán eljött
az a fedetlen fejű február, a kocsmát
odahagyta, egyedül
voltál, egyedül,

a reggel bomba, fejedre
pottyannak satnya sugarak, mintha
galambszar, állsz egy kipusztult
megállóban, fedetlen
fejjel, ne viselj
többé kalapot, koronát se,
hajad se növeszd többé, ne rázz
sörényt gitárzenére, induló
helyett Zerkovitzot füttyöréssz,
szülessen békebeli fiú-
gyermeked, nevezd
Zoltán-Istvánnak, ne adjon az Úr
időt hogy megölelhesd mint
férfit, hulljon kezedből minden
simogatás, maradj
egyedül, egyedül maradj,

a reggel bomba, halálodra
gondolsz, vajon a halálban
elbomlanak-e benned szeretőid,
szeretteid benned kimúlnak-e, mint a
szó, gondolsz halálra, de még
lángszórók vigadnak benned, mint
akiben a pálinka kigyulladt,
émelygés és tűz a szemedben, halj
meg, hogy egyedül maradhass,
halj meg,

a reggel bomba, nekiindulsz,
fedetlen fejjel, potyognak
satnya sugarak, kushad
alattuk e túlélhető béke.

SZÓZAT

Csendet - -

nem szólok nincs mit mondanom

csendet - -

a szótlanság évada jött el néma

rigók néma varjak szemeitekben

tükörbe néztek: magatokba

szemeitek foncsora: kívül

csendet - -

befelé ketyegnek az órák

elhullanak mind a herélt harangok

(szép volt a csend a Teremtés előtti

szép a Teremtés hozsannája

most: jó a csend s a némaságba

vak markolattal beledöfni)

csendet - -

béke van géppuska tank bombázó

nem tép sebet mibe is tépne

nyugalom van csak a föld üzemel

csak dózerok szállnak a vetésre

olyan béke észre se venni

a nyugalmat nem venni észre

(vetni jó volt még bátor voltam

és most a kalász majd kicsattan

félelem csak a magokban van

csak félelem van a magokban)

csendet - -

nem szószék kell nem agora nem kell

csipkebokor Attila kardja

fülek szemek nem kellenek

óvszert az érzékekre óvszert

óvszer se kell minden nász meddő

emésztetlen ürül a manna

fekete papír kell az írás

feketén nem lesz feketébb

a táltosokat pediglen kiherélni

(adassék a látóknak fehér bot

miképpen szem a vaknak

és fül adatott a siketeknek)

csendet - -

nem szósnoki emelvény manézs ez

tűznyelők vagyunk artisták legszebb

a bolhacirkusz a pankrátorok és

pankrátornők vegyespárosa salto

mortale lavórba ágyúból kilőtt

csecsemő fanfárok és dobok

gruppszexe idomított trapézok jaj a
gumiasztalra valaki rászart

(egy langy halálsikoly
különben síri béke)

csendet - -

magam pedig a mennybe szálllok
igen a mennybe mint a búza
fohásza tarló füstje mint
ugar csendje aszály reménye

csendet - -

nem voltam itt nem szólok nincs mit
hagyatékom tízmilliomod hiány
tízmilliomod jogomat a mennybe-
menetelre ezennel én fölélem

(várnak a mennyben angyalok
kurvák édenparancsnokok
stricik ártatlan kisdedek
kétéltű lelkiismeret)

csendet - -

elmondom hát
ami nem fájt
magamat Magyarországot Istent
nem számítva nem fájt senki halála
születése vért látni letartóztatást
szirénát sárga házat idvezült
hazaárulót
nem fájt
mert kőből voltam
mióta bölcsőmet oly akkurátusan
megásták

(ami fáj az van legalább
s legjobb a fantomfájdalom
mert ami van: sincs, legjobb a báb
fájdalma a bábszínpadon)

csendet - -

ezerkilencszázötven-
kettő óta nem eszem kenyerem
javát alighanem a pékek
rossz tréfája molnároké
cséplőké aratóké

(demokrata a búza
mint a vízözön)

csendet - -

ezerkilencszázötven-
kettő óta nem ismerem az igazi
szerelmet mit mond egymásnak két test
ahol a szájak befagytak

szeretőm öle aranypart ám
rabszolga föld a méhe

(a szerelem úgy illett volna
hozzánk mint úrvacsora kelyhe
s jutott a célszerű gyakorlat:
babám dugjunk egy jót ma este)

csendet - -
ezerkilencszázötven-
kettő óta én voltam szabad
rám osztották a minden tettek
alóli mentelmi jogot
a szó jogát minden rossz viccre
kaptam az égből napfogyatkozást
pofont nem igazándiból
pofont én nem kaptam soha

(jó volna már kevéske börtön
abban a falak mérhető
tudni a meddiget a mennyit
a fejem fölött a tetőt)

csendet - -
nem szólok nincs mit mondanom
csendet - -
elhullanak a herélt harangok
csendet - -
magam a mennybe szálllok
csendet - -
s legjobb a fantomfájdalom

A KÖLTŐ MAGÁNÉLETE

Mindenféle versolvasók: profik és amatőrök az olvasásban, a verssel szinte közönségszereplő tudók s a verset szakmában skandalizálva olvasók ugyanúgy - mindeffélek hajlamosak kutakodni a szegény költő életében.

Zsebtolvaj dolog; s a zsákmány: a költő iszik, nőzik, aberrált és persze pénztelen. Ebből aztán kikerekedik a versüzemanyagú publikum tudatában: a költő eredendően lumpen, ennél fogva nála alacsonyabb rendű, de legalábbis hátrányosabb helyzetű, elesett teremtmény.

Így tehát a vers-zabálók és a verssel kóitálók gyülekezete az árja, a kiválasztott nép.

És ez eddig majdhogynem helyénvaló - csakhoggy.

Csakhoggy a költő, akár Isten teremtménye, akár valami ősmajomból züllött idáig, igencsak hangos sírással kellett hogy világra jöjjön, igencsak érezhette már akkor is, hová keveredett. Neki már az anyaméh is börtön volt - vagy egyenesen koporsó.

Neki, aki a legnagyobb akarással élni született, a legnagyobb léptékű halál adatott, életfogytiglani agónia. Ő, aki leginkább kíváncsi az Életre, a legjobban kívül reked abból: az ő életét legföljebb mások élik.

Ergo a költőnek úgynevezett magánélete nincsen.

(Hát ezért fölösleges és perversz igyekezet a publikum kandi lihegése.)

Ami a pusztán biológiai létezésen túl mégis megadatott neki: a megkíséretés joga, lehetősége és törvényszerű köteleessége. Megkísértheti, és ha valóban költő, meg is kíséri az életet naponta. Megkíséri minden cselekedetében, ha iszik, ha bujálkodik, ha éjszakázik, vagy ha naphosszat ágyban fekszik és mondjuk rég lejárt újságokat olvas akkurátusan. Megkíséri az Életet, de érezzen, amit érez, maga is tudja: már régen nem az életért magáért, csak a versért.

Verset eredendően azért ír, mert osztályosa a hiány tudatának: a vers tehát a hiány bizonyítéka.

Hogy aztán miből veszi és írja a verset: tökmindegy. Írhatja hiúságból, vágyakozásból, mert egyszerűen nem tud anélkül elaludni, írhatja, hogy éppen ehelyett ne kelljen megölnie valakit, írhatja, mert éppen éhes vagy szomjas, vagy legegyszerűbben: mert a világon semmi máshoz nem ért. És persze írja, hogy pénzt kapjon érte.

A költőnek magánélete nincs.

Bizonyos helyi érdekű poéták persze suba alatt próbálnak kreálni valamit, elhitetik magukkal, hogy tisztas férjek és családapák, időnként normálisan hazamennek, társasági életet élnek polgári elemekkel, és szégyellik magukat maszturbálás után. Ezek gyártják a placebo-költészetet, ráadásul gyanúsán hajlamosak a boldogságra.

Túlságosan boldog ember bizonyos, hogy nem lehet költő. A boldogságot osztogatni tudja, bőkezűen és olykor válogatás nélkül, mert hiszen a költő eredendően és esendően jó ember. Jó ember és szép; szép is, mert tiszta tekintete és lelkiismerete van.

Rettenetesen gonosz ember a költő: neki mindenféle halál is: kísérlet. Pénzzé teszi apja-anyja-szerelme halálát is, akár még életükben kiárusítja mindőjüket. Verset ír pénzért, és a pénzt aztán magától értetődően elszórja.

A költő hiú, büszke, gőgös, dacos, önfejű, erőszakos és még mi minden. Hátulgombolós kora óta összeszorított fogakkal közlekedik, s ha kinyitja a száját, talán leggyakrabban, de mindenképpen legszívesebben: hogy kiköpjön. Kérdezik: majd ő eldönti, válaszol-e. Őt hivatal, hatóság, járókelő ne faggassa. Viszont bármikor megszólal meglehetősen hangosan, ha a fene se kíváncsi rá.

Szerelmes fajta a költő. Annyi szerelem szorult belé a Teremtéskor, amennyit egy élet alatt lehetetlen elpazarolni. Többnyire egyetlen nőt szeret egész életében, akit mintha gyűlölné. Annyi szerelmet követel tőle, amennyi Mária Magdalénából se telt, miközben ő maga a sokszorosát tékozolja rá. S ha csak a testét is megkapta, rögtön valami szajha után kajtat, s hajlamos azt is megszórni bőven. A költő megállás nélkül menekül nőhöz nő elől.

A költő infantilis alkat. Lélekben már kamaszként megöszül, aztán váltig valami elmaradt gyerekkor után epekedik. Ezért tudják szeretni kizárólag a gyermekek. Ezért merik kicsúfolni. A költő a gyermekek számára teremtdött. Ha a civilizált emberiség végképp kiirtja majd a verset, az első férfi, aki gyermeket hoz a világra: költő lesz.

A költőnek magánélete nincs.

A Teremtésben neki szántat helyette mások élik.

A költő mint magzatot viseli magában az emberiséget.

Az emberiség a költő verseire egyelőre igényt tart, a költőre magára, főleg míg lélegzik a szerencsétlen - nem.

Kiveti, mint idegen testet, jó esetben is protézisként viseli.

A költő részt vállal ebben: igyekszik elhullni, tárgyiasulni, hiszen öngyilkos fajta.

Minden vers, minden leírt szó: önmaga ellen fogott késpenge.

Meg kell a költőtől szabadulnotok, hogy megmaradhasson a vers.

Lehessen csak a költő az emberiség ürüléke.